

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 8 Kor.
 Fél évre . . . 4 "
 Negyedévre . . . 2 "
 Egyes szám ára 20 fill.
 Előfizetési díjak a kiadó-
 hivatalba küldendőek.

BUDAFOK ÉS VIDÉKE

Hirdetési díjak:
 Egész oldal . . . 32 Kor
 Fél oldal . . . 18 "
 Negyed oldal . . . 10 "
 Nyolczad oldal . . . 6 "
 Tizenhatod oldal . . . 3 "
 Nyiltér sora 60 fill.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS VEGYESTARTALMU L A P.

Megjelenik minden vasárnap

Felolós szerkesztő:
KLÉGER BÉLA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Budafok, Fő-uteza 119. szám.

Az új közigazgatás és a megyebizottságok.

A trónbeszéd minden kétséget kizáró nyíltsággal hangoztatta, hogy ebben az országgyűlési ciklusban fog törvénynyé válni a közigazgatás reformja. Megemlékezett a trónbeszéd a nagy reform előhírnökéről is: a megyei számvevőségek állami felügyelet alá helyezéséről és a közigazgatás egyszerűsítéséről s kiemelte, hogy mind a két ujtás igen jól beválik. —

Tehát ebben a cikkben fog eldőlni a magyarországi vármegyék, e dicsőséges multu haza-oszlopok sorsa?

Az olyannyira fontos törvény tervezete nagy vonásokban már készen fekszik a belügyminiszteri búrók elzárt szekrényeiben. Tartalmát nem ismerjük még, sem a szellemet, mely átlengi a tervezetet.

Az a kérdés, hogy az új törvény omnipotenssé akarja-e tenni az államot a közigazgatási élet minden terén, vagy csak felügyelet, ellenőrzést és beavatkozási jogezimet kíván biztosítani az államhatóságnak, amelyek által elejét tudja venni a jelenlegi hibáknak, félszükségnek s az autonóm

megyei közigazgatást beleilleszti a modern jogviszonyok keretébe. Az utóbbi ezélt örömmel üdvözli az ország s készséggel adja meg hozzá az eszközöket — de az előbbi ezél ellen minden tőlük telhető energiával tiltakoznia kell a vármegyék közönségének. S az erőt ehez a tiltakozáshoz a vármegyék dicső történetéből fogják meríteni. —

Az a törvény, mely egyenesen államosítani akarja a vármegyéket, nem tesz szolgálatot a hazának. Mert Magyarország történelmi fejlődésének még mindig szüksége van az autonóm joggal bíró törvényhatóságokra, melyek oly hosszú időn keresztül és annyi véres zivatarban föntartották Szent István birodalmában a függetlenség és önnállóság eszméjét. Még nem értük el a parlamentáris fejlődésnek azon fokát, amely az ország összes morális erejét, tekintélyét és hazaszeretetét a parlamentben összpontosítja, még mindig jöhet nálunk idő, midőn a parlament, mint akárhány fiatal parlament, nem lesz hűséges kifejezője az ország érületének.

Annál inkább azok, a megyegyűlések, a törvényhatósági bizottságok. Mindmegannyiapró parlamentmelyekben nemesak a szűk területre szorított lokális ügyeket intézik el, de

ellenőrizni tudják azon férfiak ténykedését is, akik az ország sorsát intézik. Igaz, hogy ez az ellenőrzés, a megyebizottságok politikai sulya az utóbbi évtizedekben sokat vesztett, de ha jog megmarad, jöhet idő és alkalom, midőn a hazának szüksége lesz rá, hogy a megyebizottságok országosérdekű nagy akciókat indíthassanak országos veszedelmek ellen.

A törvényhatósági bizottság a szive a törvényhatóságnak s nem engedhető meg, hogy e sziv működését a közigazgatás reformjáról szóló törvény megbénítson.

A trónbeszédnek a reformra vonatkozó passzusa is erre a helyes felfogásra enged következtetni. Ez a passzus ugyanis a fokozott állami felügyeletet az autonomia esorbitatlan fentartásával hangoztatja. —

Az új törvény csak akkor fog gazdasági és politikai szempontból beválni, ha a megyebizottságot meghagyja ősi jussában. Aki le akarja rombolni a magyar szabadságnak ezt az ősrégi, biztos s még mindig erőteljes bástyáját, az a pusztítás munkájára vállalkozik s az ország közönsége e munkában meg fogja akadályozni. —

D. E.

A „Budafok és Vidéke“ tárczája.

A virág a hervadás.

Nem mondanám el ezt a szomorú történetet, ha nem vinne rá valami igazságérzet meg a kegyelet. A kiről szól, már kunn porlad a temetőben, virágtalan keresztre roskadozik: elfeledték. Ez a feledés pedig nagy büne egy büszke szép asszonynak. Ha elolvassa e sorokat, talán kerül virág a behorpadt sirra.

Nagyon jó barátom volt nekem ez a halott, a ki huszonhárom esztendő korában került ki oda a temetőbe. A keresztén ott a neve: Palánkay Imre. Gyermekkorunkban együtt játszottunk egy nagy tiszparti városban, ő gazdag ember és én szegény ember fia. Egy nyáron aztán elvitték őt, egy kisebb tiszparti városba, a nagybátyjához vakációzni. Két hónapig volt oda. A mikor vissza jött, egy kissé szomorú lett a pajkos fiu. Ujra elkezdtek a régi játékokat . . . úgy emlékszem mindenre, mintha tegnap történt volna. Egy csöndes estén, mikor a játéktól kifáradva ledőlünk a gyeprre, elkezdett nekem mesélni Imre a vakációról. Elmondta, hogy a nagybátyjánál megismerkedett az unokahúgával, a Sáríkával. Mindig együtt voltunk, mindig mesélte Imre és úgy szerettük egymást.

Félve vártuk azt a napot, a mikor majd el kell válni. Pedig már végét járta a vakáció és egyszer alkotnyattájban csakugyan megjött a mi nádfonatos hintónk. Az apám hangja behallatszott a verandáról a kertbe, mire a Sáríka ijedten sugta nekem:

— Jaj! érted jöttök, gyere bujjunk el.

És bebújtunk a lugasba s ott kuporogtunk egymást átölelve. Sáríka csendesesen szepegett, én vigasztaltam. Pedig hát magam is majd elpityregtem, a mikor végre ránk találtak. Ugy sirt Sáríka, a mint a hintóhoz mentünk, a bucsuzás-kor pedig egy csomó virágot adott emlékül. Künnon azonban én is sirva fakadtam, a könyeim ráhullottak a Sáríka virágaira.

Az én Imre barátom itt egyszerre elhallgatott, kivette zsebéből a notesz-t. Gondosan leprésselve, rózsaszín selyempapírba göngyölve ott voltak a virágok; nem adta a kezembe őket hanem elém tartotta, úgy néztük szóltanul. Nagy sokára fölpillantottam, Imre könyvtől nedves szemmel tapadt a virágokra. Körülöttünk ereszkedett ála a méla elpihentető tiszparti alkonyat. Szegeged fölül hűvös szellő csapott felénk, akkor egyszerre fölriadt Imre. Elindultunk haza felé, csöndben ballagva egymás mellett a terjedő sötétben. Régen volt, mégis emlékszem reá. És csak most tudom, milyen keserű óra volt az: mintha az alkony szürkébe, majd feketébe, átmenő aranyos fátyolán keresztül a jövőbe látott volna a szomorkodó fiu, gyermekszívében már akkor ott volt valami a későbbi esztendők komor fájdalomából, gyilkos keserűségéből.

Négy esztendeig voltam aztán még együtt Imrével. A virág mindig ott pihent a szive fölött az önképzőkörben pedig minden versét Sáríkához írta. Sáríkához, akit a gymnáziumi idők alatt nem látott viszont többé. De élt az emlékekből. És én ma elgondolom, minő szomorú az, ha egy tizenhat esztendő gyereknek már emlékei vannak.

Az érettségi után elszakított a sors barátomtól. Hat esztendő mulva láttam újra viszont. Véletlenül találkoztunk éjjel egy budapesti kávéházban. Alig ismertem rá. Halvány arczczal, szinte

beleroskadozva ült egy karosszékben, előtte abszintes pohár. A mikor megszólítottam, lassan sötétlen pillantott föl.

A beszélgetésünk persze úgy kezdődött, hogy emlékszel-e, erre, meg arra. És én végre is megkérdeztem, mi baja? Imre fenéig itta poharát, aztán megszorította kezemet és mélyen fölsohajtvá rekedten suttopta.

Neked elmondom. Nem mintha panaszkodni akarnék, de legyen egy ember, a ki tudja.

Hátat fordított a kávéháznak s az ablakfüggönyt kissé félrehuzva, alig hallható sóhajtással kitekintett a szénfekete, néma éjszakába. Ugy belemélyedt Palánkay ebbe a sötétbe, mintha a mult alakjai most mind fölvonulnának ott lelki szemei előtt, emlékező szívének hívására.

El sem lehet mondani mindent, a mi hat esztendő alatt történt, kezdte a beszédet. Apámék tönkre mentek. A rossz emberek azt mondják, hogy a nagybátyám tette tönkre valami jótállással, vagy spekulációval, de a nagybátyám meghalt. Emlékszel-e még a lányára, a Sáríkára? Nagybátyám halála után feljött ide az anyjával Pestre, épen a mikor én az egyetemre kerültem. És ő körülötte forog az én bolond történetem. Odahaza az utolsó években arra tanítottak, hogy gyűlöljem őket és én a mikor itt Pesten meggyűlöltem, azzal léptem eléjük, hogy az én szívemben nincs gyűlölség.

Leirhatatlan nyomoruságot szenvedtem akkor. Leczkeadással kerestem a kenyeremet és a mellett tanultam. Hideg volt a szobám, elhagyatott a szívem, de a mikor a Sáríkéék feljöttek, mind a kettőbe beköltözött a poézis.

Nap nap után jártam a Sáríkéékhoz. S ha aztán, éjszakanak idején egy szál gyertya mellett görnyedve, dolgozva, halálos fáradtság lepett

H I R E K.

— **Szolgabírói bemutatkozó.** Az egész járást, mindannyiunkat érdekel azon körirat, melyet Geréby Imre ur, járásunk ujonnan megválasztott főszolgabírája, állásának elfoglalása alkalmából a járás összes községeinek jegyzőihez intézett. Az energikusan karakterisztikus körirat egész terjedelmében a következő:

»Minden bizonynyal tudomással bírnak arról, hogy a most megtartott vármegyei tisztújítás alkalmával, e járás főszolgabírájává megválasztattam, mégis most midőn hivatalomat elfoglaltam, nem mulaszthatom el, hogy ezt én is köztudomásra ne hozzam.

Szokásos dolog ily alkalomkor programot adni, én ezt nem teszem, nem teszem pedig azért, mert hiszen mindenki előtt ismeretes dolog, hogy egy járási tisztviselőnek oly elágazó, egymástól teljesen elütő, mindenek felett pedig nagyon számos a teendője, hogy az egyes ügyek ellátásánál a módokat, bizonyos kérdésekben az én felfogásomat, előre közölni, azt sorra leírni, megismertetni, nagyon sok időt venne igénybe, de ezen szűk keretek közé szorított értesítésemben helyt nem is foglalhatna. Számos a teendőm s hogy a reám váró, nagy felelősséggel járó kötelességemnek eleget tehessek, teltétlenül szükségem van az előljáróságok, különösen a jegyző urak jóindulatú támogatására, feltétlenül szükségem van bizalmukra és szorgalmas odaadó működésükre.

Programmom tehát csak az lesz, hogy teljes erőmmel, minden tehetséggel a közjó-
nak, első sorban pedig járásom javára, felvirágoztatására fogok élni és működni. Szeretek dolgozni s fogok is annyit amennyit erőm elbir, de viszont megkövetelem a munkát, szorgalmat járásom mindazon tényezőitől kik erre hivatva vannak.

Kérem tehát előlegezzék nekem bizalmukat, addig míg azt, engem megismerve, ki érdemelni fogom. Ugy az előljáróságok mint a járás bármely lakossa forduljon hozzám bizalommal, ott hol szükség van tanácsért igazai védelméért — biztosítok róla mindenkit, hogy senki tőlem jóakaratu tanácsom, felvilágosításom nélkül elrögzölni nem fog, mindenki igazságát pedig teljes erőmből megvédelmezni fogom. Bia, 1902. január 3. Geréby Imre főszolgabíró.

Nem lehet célunk elemezni, vagy bírálgatni a fentebbi köriratot. A jövő fog mellette, vagy ellene tanubizonyoságot tenni. Mégis ki kell emelnünk belőle azon mondatot, hogy »szeretek dolgozni és fogok is annyit, amennyit erőm elbir, de viszont megkövetelem a munkát, szorgalmat.«

Határozott férfias mondat. Aki szeret az tud is, mi pedig a járás fejénél az egész járás nyugalmát, jólétét és előrehaladását jelenti.

— **Járási székhely kérdés.** Az egyrésztől várva várt, más oldalról pedig rettegett székhelykérdés úgy látszik rövid időn belül a budafokiakra kedvező elintézkést nyerend. E hó 11-én ugyanis Miklós főjegyző vezetése mellett Czermann József bíró, Heller Iván és François Lajos urakból álló küldöttség tisztelgett a fő- és alispán uraknál a járás székhelyének Budafokra leendő áthelyezését kérve. Miklós főjegyző mint a küldöttség szóoka esetelte azon bizalmat, melylyel fejlődő gyermekkorát élő községünk közönsége a vármegye kormányzója iránt viseltetik, kitől nemesak reméltük mindig a legjobbat, de tényleg meg is kaptuk és átadta a községnek ez ügyre vonatkozó kérvényét, melyben erős vonásokban vannak kifejtve az okok, melyek a székhelyáthelyezési kérelmet indokolttá teszik. Kérte a főispán urat, hogy községünket vegye atyai jóindulatába. Az igazán biztató válasz után a küldöttség tisztelgett még e vármegye alispánja mint a törvényhatóság első tisztviselőjénél és a megyei főjegyző uraknál, kikérve jóindulatú támogatásukat. Mindent összegezve kilátásunk van reá, hogy a járás székhelye még ez év első felében Budafokon leend, mi szintén egy nagy lépés községünk fejlődésére.

— **Közgyűlés.** Kevés olyan község van, melyben annyi közgyűlést tartanának mint nálunk Budafokon, mi csalhatlan jele a község szorgalmának, de viszont bizonyítéka annak, hogy a helyhatóság nem rendelkezvén a megfelelő hatáskörrel, kénytelen apróbb, lényegtelen dolgokat terjeszteni a közgyűlés elé mi egyoldalról idővesztéseget, másrészt pedig hasztalan, felesleges munkaszaporulatot okoz. A f. hó 9-én tartott közgyűlés tárgya és eredménye a következő: 1. A kövezési munkálatok felülvizsgálásáról érkezett 65710/901. sz. ker. miniszteri rendelet. 2. Határozat a kövezési alapból a háztulajdonosok terhére előlegezett segélykő, járda és kapu bejáró költségek visszatéréséről, 3. Hein Lipót kérvénye, fog. adó leírása iránt. 4. Főszolgabírói rendelet, a gödrök elkerítése iránt. 5. Konrad Ferenc kérvénye fog. adója tárgyában. 6. Kereskedelmi ministeri rendelet, a kövezetvám kiterjesztése tárgyában. 7. Bárány Wieser

Lipót illetőség ügye. 8. A villamossági társulat átírata a reggeli világítás tárgyában. 9. Jelentés a Werl-féle ingatlanok telekkönyvi átíratásáról. 10. özv. Heckmann Jakabné segély iránti kérvénye. 11. Legelődíj és pérért törlesztések elrendelése. 12. Varga József pótajánlata, vízvezetési részvényeinek megvétele tárgyában.

Napirend előtt a képviselőtestület kimondta hogy a megelőző közgyűlésben egyik közs. képviselő által képviselőtársára használt »schuff« jelző az 1886. évi XXII. t.-cz. 60-ik §-ában körülírt széksértést nem képez.

ad 1) Egész terjedelmében tudomásul vétetett

ad 2) A kövezetvám-pénztárból előzetesen kifizetett segélykő, járda és kapu-lejárók költségei, összesen 10.878 K. 42 f. az érdekelt háztulajdonosok által az 1902 év január 1-től kezdve 5 egymásután következő évben egyenlő arányban fizetendő le. Ellen esetben közigazgatási uton leen végrehajtandó.

ad 3) A kérelem elutasított, s folyamodó köteles a reá 1901. évben kirótt fogyasztási adót megfizetni.

ad 4. Az érdekelt tulajdonosok tartoznak 3 hónapon belül 120 cm. magasságú keményfa korlátot készíttetni és pedig olyképen, hogy az oszlopok a földben 80, a föld felett 40 cm. magasságban legyenek. A szegényebb sorsuak esetleges segélyezésért a képviselőtestülethez fordulhatnak.

ad 5) Kérése elutasított.

— **Adóelengedés.** Figyelmeztetjük olvasóközönségünket lapunk mai számában megjelent helyhatósági hirdetésre melynek alapján azon adófizetők kiknek ingatlan birtokára olyan adósság van telekkönyvileg bekebelezve, amely után kamatot kell fizetniök, s ezt a folyó január hóban az előirt vallomásai iven az előljárásnál bejelentik, az ugynevezett általános jövedelmi pótdójtól egy bizonyos összeg hivatalból töröltetni fog.

— **Uj járási számvevő.** Járásunk lemondott számvevője Imecs Zoltánnak helyébe a vármegye főispánja Zlinszky László jászkarajenői lakost nevezte ki.

— **Theaestély.** A budafoki keresztény polgári olvasókör a múlt év december 31-én theaestélyt rendezett a körnek ily czélokra berendezett és most már ki is bővített helyiségében. A theaestély — mint értesülünk — nagyon jól sikerült, s az egybegyűlt családok a késő éjjeli órákig voltak együtt a legvidámabb hangulatban.

meg, mindig új erőt öntött belém az a szál virág, a mely egy pohár vízben ott viritott a könyvem mellett: a Sárika virágja.

Tavasz volt akkor . . . De elmúlt, megjött az ősz is és elhervasztotta a virágokat. A Sárikanak egy méltóságos ur kezdett udvarolni. És ő, az anyja tanácsára hallgatott, szívesen fogadta. Én pedig bolond szívevel, bolond fejjel azt találtam mondani: nem tűröm ezt. Ekkor eltítottak a háztól. Azt hittem, megőrülök a fájdalomtól. Nem voltam többé ura magamnak. De hiába volt minden. Az én fájdalommal nem törődött senki. Egy éjjel valami lebuja vetődtem be, ott egy ember, azt tanácsolta, igyam, az majd meggyógyít. És itatott, itatott. Mámorosan tértem haza. Délben ébredtem föl. Fojtogattott a szoba levegője, menekültem az utcára. Magam sem tudom miképen értem egy templom elé. Esküvőt tartottak benne. . . Odaálltam a baméskodók közé. Egyszerre kilépett az új pár, nagyot dobbant a szívem, a Sárika és a méltóságos ur, léptek a kocsihoz, inas nyitotta az ajtót és a mint belépett a Sárika a menyasszonyi koszorujából egy hófehér szirom lehullott, le az utca porába. A kocsi elrobogott, én odarohantam, fölemeltem azt a hófehér kis virágot és megtisztogattam a sártól, elrejtettem a többihez a tárczámba. Nagyon szomorú őszi délután volt az, Én csak álltam, álltam ott az utca sarában s úgy tűnt föl, mintha megalazott, megtört szívemnek sugná valaki: nem esküvő volt itt, de temetés, a Sárika halt meg, igen a Sárika. . . meghalt. . . elvitték egy fényes hintón. . . a méltóságos asszonyt. . . Imre elhalgatott egy percze, majd megtörtén folytatta.

Két évig nem hallottam semmit a Sárikaról. Az idő valahogy meggyógyított. De én be-

teg voltam, én éreztem. A gyógyulás annyi volt, hogy eltudtam titkolni a fájdalomamat. De azért voltak a kik tudták és megmondták a méltóságos asszonynak, a kinek az urát valami amerikai nagykövetté nevezték ki. Oda Amerikába irtak meg neki, mert onnan irt nekem egy levelet, panaszos levelet, hogy mennyire boldogtalan és vigasztalt engem. A mikor aztán hazajött az urával, meg kellett látogatnom. Ő akarta így. És akkor újra panaszkodott, hogy mennyire utálja az egész környezetét. Nem éreztem semmi elégtételt, sajnáltam őt, szántam és ez a szánsalom föltámasztotta a régi szerelmet.

Csak hogy más is szerette a méltóságos asszonyt, nem csak én. Egy amerikai milliomas aki utána jött ide. Sokat suttoztak erről az emberről, meg a méltóságos asszonyról, a kinek pedig terhére volt ez az új ember. Nekem azt mondta, hogy azért, mert hirbe hozzák vele. Egy napon összetalálkoztam vele a méltóságos asszonynál Csunyan összevesztünk, aminek a vége párbaj lett. Az amerikai halálos beteggé tette a golyóm egész életére. Mikor mind ez megtörtént, akkor tudtam meg, hogy a méltóságos asszony megcsalta az urát az amerikaival, hogy urának pedig mind a ketten terhére voltunk, az amerikai is, én is összecsalt bennünket és a párbaj után nekem az ura előtt kiadta az utamat. Ehhez még csak azt kell mondanom, hogy a méltóságos asszony nekem azt ígérte a párbaj előtt hogy elvállik az urától és az enyém lesz. A tény pedig az volt, hogy az ura akart válni tőle, az amerikai miatt és a méltóságos asszony keresztüllövette velem az amerikai bizonyítandó az ura előtt, hogy nem szereti azt az amerikai. Kellettem pedig én mindenre azért, mert a méltóságos ur méltóságának, a dekorumnak ártott

volna a párbaj, a mely csak hitelesítette volna a pletykákat. Azonkívül pedig kissé öregecske és gyávácska is volt a méltóságos ur. A párbaj után a feleségével együtt összecskolt, este pedig a feleségével együtt hírtelen elutazott, mert egy fontos diplomáciai táviratot kapott. . .

Én pedig itt maradtam. Imre itt elhallgatott. Egy ideig némán ült velem szemben, aztán bucsuzni kezdett. A kávéház ajtóban váltunk el, sokáig néztem utána, a mint a reggeli szürkületben el nem tűnt alakja. Valami szomorú sejtelem fogott el, hogy többé nem találkozunk.

Nem is találkoztunk. Egy valóper aktáival egy levél jutott a kezembe. Ime:

A kórterem éjjeli lámpájánál titokban írom e sorokat, méltóságos asszonyom. Körülöttem csupa beteg ember, én vagyok a legtehegebb én holnap már meghalok. Egy tönkre ment életnek lett vége, mert vége lett, azt tudom, érzem. És e pillanatban végrendelkezem. Néhány hervadt virág az összes vagyonom ezt Önnek testálm méltóságos asszonyom. Én az előhalott a halottas ágyamról könyörgöm Önnek, őrizze meg e virágokat és minden évben egyszer tetszen, küldjön az én síromra virágokat, szép élővirágokat. Ugye megteszi. . . igen megteszi. . . ugy szeretném hallani, hogy megígéri nekem ezt a most, ha itt lenne, ha megígérné nem lenne olyan kínos a halál. . . De így mindenkitől elhagyatva irni fáj. . . Isten Önnek méltóságos asszonyom, őrizze meg a Sárika virágait.

Nemeskéri Kiss József.

— **Szépség verseny.** Magyarország a női szépség hazája. Sehol annyi szép asszony mint hazánkban. Igazi rózsaszüret lesz tehát a *Magyar Szalon szépség-versenye*, melyet külföldi lapok mintájára rendez, bemutatván a szépek legszebbjeit.

A Magyar Szalon szerkesztősége felhívja ez uton Magyarország összes szépségeit, hogy arcképeiket a Magyar Szalonnak beküldjék. Ezt az arcképet a Magyar Szalon közölni fogja és maga a közönség fogja szavazás útján a díjat oda szavazni.

A díj a nyertes szépségnek egy elsőrangú művész által megfestett képe.

A legszebbnek talált öt kép több külföldi lapban is meg fog jelenni.

Az arcképek 1902. márczius 1-ig küldendők a Magyar Szalon szerkesztőségébe (Budapest VIII., Kerepesi-út 23.)

A pályázat részletes feltételeit a Magyar Szalon most megjelenő januári füzeté közli.

A Magyar Szalon előfizetési ára félve 10 korona.

— **Zárlat feloldás.** Közöltük, hogy Haasz Lipót budafoki tejgazdaságában egy tehén lépében elhullott. Azóta az udvar zár alatt volt és a körállatorvos felügyelete alatt állott. Az elhullámos után eszközölt azonnali és erélyesen körösztyulvitt fertőkleníté intézkedések eredményeként az eset izolált maradt, minek folytán Schaar körállatorvos a vég jelentést a főszolgabírói hivatalhoz megtette és ez idő szerint járásunk területe állategészségügyi tekintetben teljesen vézmentes.

— **Az Erzsébet menház** alapja ujabban ismét 10 K.-val szaporodott. Ugyanis Zala Sándor adott át 10 K.-át ezen célra lapunk szerkesztőjének, mely összeget rendeltetési helyére juttatva az eddigi 1851 K. 13 f. helyett 1861 K. 13 f. áll a jótékony cél rendelkezésére.

— **Uj távdeszélő állomás.** A budapesti posta- és távírdagazgatóság a pilis-vörösvári (Pest vármegye) postahivatalban nyilvános távbeszélő-állomást rendezett be és azt a budapesti környékbeli távbeszélő-hálózatba kapcsolva, f. évi december 9-én a közforgalomnak átadta. Erről a nyilvános állomásról a szabályszerű díjért egy Budapest városi, mint a Budapesttel összeköttetésben levő összes környékbeli és belföldi helyközi, valamint az alsó-ausztriai hálózatokba kapcsolt előfizetőkkel és nyilvános állomásokkal is viszont lehet beszélgetni. Ez a díj a budapesti és Budapest környékbeli forgalomban 5 percig tartó beszélgetésért 1 korona, a belföldi és az alsó-ausztriai helyközi forgalomban pedig 3 percig tartó beszélgetésért 2 korona.

— **Vidéki zsnalisztika.** A Kecskeméten megjelenő »Pestmegyei Hírlap« a karácsonyi számmal »Függetlenség« címet vette fel. Szerkesztője dr. Huszár Dezső. A lap a kecskeméti felsőkerületi függetlenségi és 48-as párt hivatalos lapja és tulajdona.

— **Nyilvános nyugtázás.** Finck F. Sándor ur mint a budafoki dalárda pénztárnoka a következő általa atvett összegről számol be a dalárda alap javára. Pelczman Ferencz Budapest 30 K. »Déli vasuti dalárda« Székesfehérvár, Janicsk Andor Budapest és Koharich Arnold 10—10 K., özv. Páholczky Józsefné, Kovách Ignác, Tenczer Jakab 5—5 K. és ifj. Angeli Márton plebános Pilisvörösvár 3 K. összesen 78 K. A dalárda elnöksége ez uton fejezi ki hálás köszönetét a szögbeverési unneplény alkalmából utólagosan kapott nagylelku adományokért.

— **A levelezőlapok és utalvány őrlapok árának újbóli szabályozása.** A kereskedelemügyi m. kir. ministerium a minister tanács határozata alapján 1902. évi január hó 11-től kezdve a levelezőlapok árát a belföldi forgalomban darabonként 5 (válaszosokat 10) fillérben, a postautalvány őrlapok árát pedig a bel- és nemzetközi forgalomban egyaránt 2 fillérben állapította meg.

Ehhez képest a jelenlegi 4 (válaszos 8) filléres levelezőlapok helyett ezek mintájára új 5 filléres egyszerű és 5—5 filléres válaszos levelezőlapok, továbbá darabonként 2 fillér ár megjelölésével ellátott belföldi (rózsaszínű) és nemzetközi (sárgaszínű) utalvány őrlapok lesznek forgalomba bocsátva. A rendőri-postai ki- és bejelentő-lapok ára is ennél fogva ezentul 8 fillér helyett 10 fillérben állapították meg.

A kir. posta- (távirda-) hivatalok és az értékek kárúsítók a régi levelezőlapok és régi posta utalvány őrlapok árúsítását 1902. január 10-én este szüntessék be és 1902. január 11-től kezdve az utalvány őrlapokból kizárólag az új 2 filléreseket s a levelezőlapokból is az új 5

(illetve 5—5) filléreseket árúsítsák, a 4 (illetve 4—4) filléres régi levelezőlapokból pedig csak a megkezdett csomagok maradványait adják el, de ezeket kiadás előtt pótlólag 1 filléres levéljeggyel lássák el.

A közönség a kezei között levő régi postai utalvány őrlapokat pénzösszegek küldésére, úgyszintén a régi levelezőlapokat 1902. április hó végeig felhasználhatja, ha azokra az árkülbözet pótlásául még 1—1 egy filléres francojegyet ragaszt fel. A rendőri postai be- és kijelentő-lapok további intézkedésig forgalomban maradnak, szállításra azonban csak akkor fogadhatók el, ha egy a czimlapra, mint a válaszlapra 1—1 egy filléres francojegyet ragasztatik fel.

1902. május hó 1-től kezdve a régi utalvány őrlapon kiállított postautalványok s a levelezőlapok, még ha díjpótló levéljeggyel el is vannak látva, szállításra nem fogadhatók el, illetve a levelezőlapokat (még ha benyomott czimirattal el is vannak látva), valamint a levelezőlapokat 1902. évi május hó végéig teljes értékben minden kir. posta- és távírda hivatalnál más hasonló értékű értékekkelre be lehet cserélni.

1902. május 31-én túl régi utalvány őrlapok és levelezőlapok még cserébe se fogadtatnak el.

Levél a Szerkesztőhöz.

Tekintetes Szerkesztő úr!

Becses lapjának legutóbbi számában a „Vasárnapi levél” írója a tőle megszokott szelimes ironiával ir egy fiatalemberről, ki egy támadást elmulasztott a helybeli társas és olvasókör ellen azért, mert legutóbbi közgyűlésen az eddigi a kör részére járt két magyar nyelvű napilap közül az egyiknek további járatását beszüntette akkor, midőn választhatott volna négy vagy öt német nyelvű lap közül egynek elejtésére.

Hát bizony kedves „dr” úr, annak a fiatal embernek volt igazsága akkor, midőn ezen esetet szó tárgyává tette, de viszont nem lehet hibáztatni őt azért, mert ezt a lap, a nagy nyilvánosság előtt tovább nem feszegette. Végére is miért kaparná ő a tűzből ki a forró gesztenyét a más számára? Csak azért mert az ő „fiatalság” könnyebben lelkesül?

Épen ezen fiatalság teszi és tette halgatását nagyon is indokoltá. Vele tehát ez ügyben végeztünk.

Önkénytelenül felvetődik azonban azon kérdés, hogy azon az autodafét tartó közgyűlésen nem volt egyetlenegy olyan „nem fiatal” ember, kinek — hogy erősebb kifejezést ne használjak — nem tűnt föl azon viszásság, hogy nem a több német, de a kevesebb számú magyar nyelvű lap járatását szünteti be a közgyűlés? Vagy talán csak nem mert senki fölszólalni és védelmére kelni édes hazai nyelvünk degredálásának.

Miután épen a „vasárnapi levél” írója hozta ez esetet nyilvánosságra legyen tehát szabad első sorban őt meginterpellálnom, hogy neki, kinek ezen esemény feltűnt, ő ki mint a kör titkára, független társadalmi állásából folyólag egyenesen praedestinálva lett volna a tiltakozásra, miért nem teljesítette hazafias kötelességét. Hol voltak a többi tisztviselői a körnek, miért halgatott a közgyűlés minden tagja és végre is, miért nem emelt szót a járás egyetlen magyar lapjának szerkesztője? Nem volt ott egyetlen őszinte, szókimondó, magyar érzelmű tag? Ez nem lehet, mert hiszen köztudomású, hogy ott a szellem határozottan magyar, a közgyűlés pedig elég népes volt.

Nem marad más föltevés, mint az, hogy a jelenlevők nem vették észre azon, a magyar nyelv ellen elkövetet sértést, mit önkénytelenül elkövettek akkor, midőn egy ilyen kör részére csupán egyetlenegy magyar napilapot hagytak meg, néhány német ujsággal szemben.

E sorok írója nem ellensége a német nyelvnek, de azt semmi esetre sem tartja megengedhetőnek, hogy a magyarral szemben domináljon.

Nézetem szerint még mindég van idő a hiba helyrehozására és bizonyára az olvasókör intézősége megfogja találni a leghelyesebb módot arra, hogy a kör tagjainak összessége ne jöhessen azon gyanuba, hogy jól tudva a „nyelvben él a nemzet” igazságát, mégis ennek ellenére cselekszik.

Soraim szives közlését kérve vagyok tisztelettel

Egy kultag.

Csarnok.

A hol nem szeretnek.

(Folytatás és vége.)

A színész nő gyorsan végigment a szobán az asztalfőnél állt meg, az öreg nemes előtt.

— Eljöttem — karácsonyra, mondta egyszerűen.

S lehajtottá fejét, állt, mint egy bűnös, aki itéletét várja. Szép szemei könybe borultak s égő, esdeklő pillantást vetett atyjára. A szemével mondta, hogy a szülői, a testvéri szeretet, a honvágy hozta haza, a gyötrelmes, égő vágy az otthon után, mely minél inkább benne vagyunk az élet forgatagában, annál tisztábbnak, annál kedvesebbnek tűnik fel előttünk.

Lángba borult Rátosy Kálmán areza. Remegve emelte fel a kezét, mintha az ajtó felé akarna mutatni, de a csontos, kegyetlen kéz visszahullott. Érezetlen hangon felelte:

— Itt csak mi ülünk ünnepet.

A kitagadott leány széjjel nézett a testvérek nagy társaságában. Azok mereven ültek ott, mint a szobrok. A nővér tekintetét elkerülték. Jégkéreg ülte meg a sziveket. Egyedül Piroska könyezett, de ő is elfordította a fejét. Irma letérdelt.

— Atyám, mindig azt hittem, hogy nekem volt igazam, de most megtörök. Bocsáss meg. Elhagytam a szülői házat, de nem hoztam szégyent a család nevére, becsületesen ma kulátlan, mint amikor elmentem innen. Színész lettem, a siker és dicsőség az én pártomra állott, a nagy városban, ahol annyian vannak a nem közönséges emberek, ezek lelkesednek művészetemért. De mit nekem a dicsőség, mit nekem a jólét, boldogtalanná tesz a vágy a szülői ház után és teutánnad, aki egykor olyan jó voltál hozzám! Hogy eljött a karácsony, nem tudtam ellenállni a vágynak, hogy hazajöjsek egy napra, karácsony estére. Aztán megint visszamegyek. Azt hittem, csak nines köből a szívetek, azt hittem nem hal ki a szülői szeretet...

Göresös zokogásba fultak az utolsó szavai.

A nagy teremben pereczeg semmi nem hallatszott, csak szivettépfő asszonyi sirás.

Az öreg Rátosy végre megszólalt. Már nyugodt volt, az areza mintha köből volna faragva.

— Nekem csak három leányom van. A negyedik meghalt. Gyermekeim ismeritek ezt a hölgyet? Azt mondja, hogy az én leányom a ti véretekéből való vér. Ismeritek?

Irma felpattant a szeretet torát ülték. Odarohant legidősebb bátyjához s megragadta a kezét:

— Bátyám! Édes bátyám!

— Csak voltam, kisasszony, szólott ifjabb Rátosy Kálmán hidegen.

Mint a sebzett szarvas, úgy kereste a kitagadott leány testvérei tekintetét. Sehol egy buzdító pillantás, egy bátorító szó.

Rátosy Irma pillanat alatt Csongor Ibo-lyává változott. Leirhatatlan pillantással mérte végig a családot, felemelte a fejét s lassu léptekkel ment ki a szobából.

A küszöbnél visszafordult:

— Szivtelenebbek vagytok mint ostobák. S eltűnt, most már igazán örökre.

Odabent a nagy teremben vigan pattogott a tűz, barátságos fényt hintett a csillár, de akik alatta ültek, azok némák voltak és morgóvák.

Lenn az ablak alatt megszólalt a betlehemesek éneke.

Megszületett Krisztus, a szeretet istene! De ők odabent a diszes, gazdag házban a szeretet ünnepe a szeretet torát ülték.

Lenn a ház előtt becsapodik egy bérkocsi ajtaja. Az elegáns, szép hölgy, aki beszállt sürgetőn kiáltja ki a kocsisnak:

— A vasuti állomáshoz! De gyorsan hajtsón! — Visszahanyatlik a kocsi párnáiba. Behunyja szemeit s feltűnik előtte a ragyogó, fényes színház, diadalainak színtere. Ember ember hátán szorong, diszes, illatos tömeg, mely elragadtatással ünnepli az ő nagy művésznőjét. Taps és éljen vihar zug az illatos levegőben s ő boldogan hajlong a virágokkal borított szinpadon.

A kocsi nagyot zökken s a hölgy felriad álmodozásából. Sűrű sötét feketeség borítja a megfagyott világot. Irma kitekint az éjszaka-bába s fáradtan sóhajtja.

— Sirbolt!

Erdősi Dezső.

Budafok és Vidéke Takarékpénztár

részvénytársaság.

Elfogad betéteket takarékpénztári könyv és folyó (cheque) számlára.

Nyujt kölcsönöket váltóra, kötelezvényekre, előleget értékpapírokra.

Vesz és elad értékpapírokat sorsjegyeket (részletfizetésre is) arany és ezüst pénzeket.

Korona-betét osztály heti befizetéssel.

1902. január hó 1-ével új (II) évtársulat.

A TRIESTI ÁLTALÁNOS BIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG FŐÜGYNÖKSÉGE.

5708 sz.
1901

Hirdetmény.

Közhirre tétetik, hogy a kamat-tehervallomások folyó 1902-évi január hó 31-ig a község előjáróságánál nyujtandók be; később beérkezett vallomásokat az előjáróság már nem fogadhat el.

Vallomási iverk az adóügyosztálynál kaphatók.

Budafok, 1902. január 2-án.

Kovács
a. ü. jegyző.

Hornisch György
b. h. h. bírő.

Házhelyek.

Budafokon havi **5-10 frtos** részletfizetésre eladó.

Czím a kiadóhivatalban.

Egy 600 -öl területű gyümölcsös, lakóházzal és szép pincével mintegy 500 hlt jó karban levő boroshordóval együtt jutányos árban eladó.

Csak RETHY-félét fogadjunk el!

A valódi pemtefű-czukorka kék papirdobozokban kapható s minden dobozon a készítő: RETHY BÉLA aláírása látható. Eltérő készítmények mint hamisítványok visszautasítandók.

Francia pezsgőbor gyárosok

FRANÇOIS LAJOS és Tsa

császári és királyi udvari szállítók

Fülöp Szász Coburg Gothai Herczeg Ő Fensége szállítói.

BUDAFOK (PROMONTOR.)

Diszoklevél:

Liszaon 1890.

Bordeaux 1896.

Páris 1896.

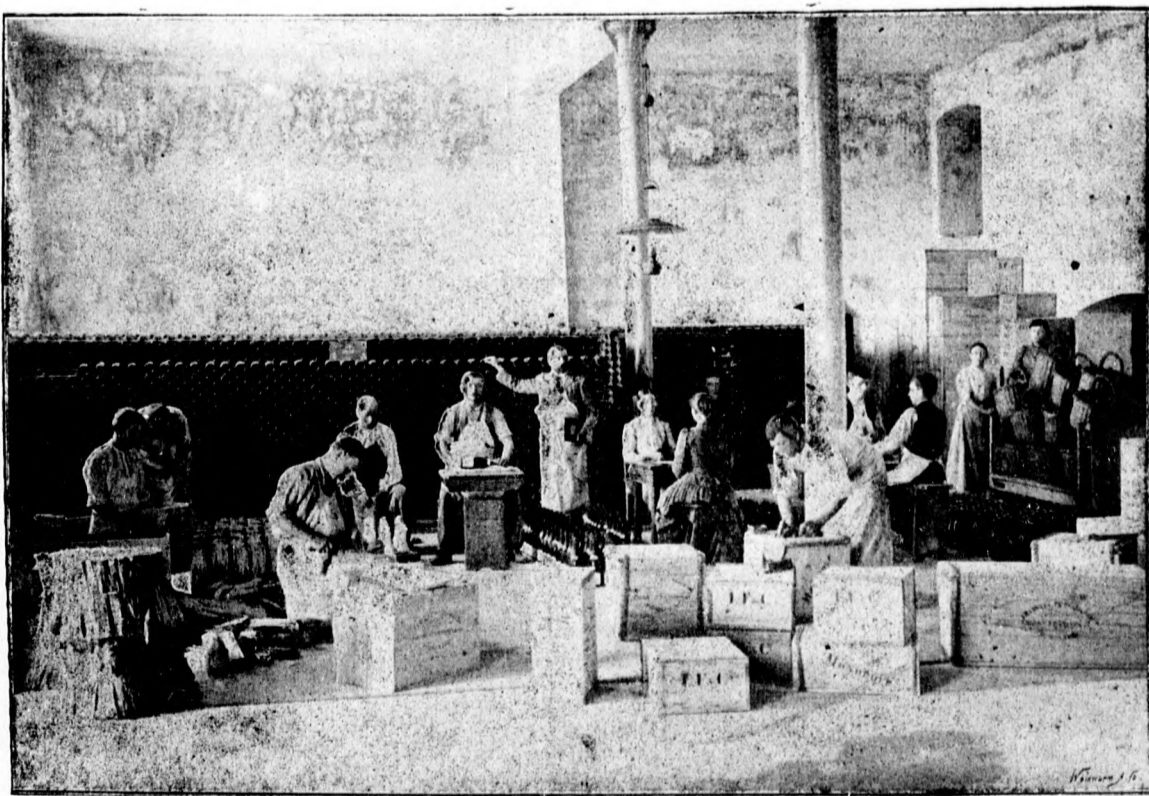
Aranyérmek

elsőrangú kitüntetések:

Páris, Nizza, Temesvár,

Antwerpen, Budapest,

Marseille, Brüssel, Bécs.

Csomagolás.